

M'he enamorat de la lluna

Relat guanyador del concurs [Imagina un amor](#) en la categoria de 16 a 18 anys de l'edició 2023.

Em vaig fixar en la lluna, en la seva forma de buscar-me cada nit, somriure'm i picar-me l'ullet. Us estaria enganyant si us diguéis que no vaig enamorar-me'n, creieu-me que va ser inevitable. Hi havia alguna cosa en ella que la feia predominar entre tot i tothom. Sempre estava envoltada per milers d'estels, però quan ella estava davant era impossible fixar-se en qualsevol altra cosa.

Sovint la boira jugava a cobrir la seva presència, tot i això, no em feia falta veure-la per saber que hi era, segurament fent mitja rialla mentre m'observava, com si jo fos de vidre i ella pogués veure a través de mi, veient com les pors construeixen un niu dintre meu i el cor bombant la sang.

Per mi la meua lluna era la més bonica, la relació que mantenia amb ella la feia ser l'esplendor més tendra que mai havia vist.

Fins avui.

Apreciada lluna, he conegut algú amb el teu mateix espurneig, d'aquelles persones que t'ho fan veure tot clar amb tan sols mirar-les als ulls, d'aquelles que no saben el que valen tot i que ressalten entre tot el que els envolta, possiblement perquè dintre seu hi habita un lleó que li aixafa la consciència.

Suposo que ens has vist corrent pels camps de gira-sols, intentant fugir de les nostres pròpies ombres mentre els nostres cossos nus s'aventuraven a estimar-se.

Crec que en aquell moment jo no era totalment conscient del que sentia, potser el destí va decidir ajuntar-nos perquè els meus llavis trobessin un motiu per somriure. L'observava amb els ulls i amb el cor, el meu innocent i estúpid cor que reaccionava a les seves paraules, la seva veu i la seva mirada; aquella mirada que pareixia veure tot allò que jo intentava ocultar. Em preguntava si veuria el mateix que jo quan m'emmirallava, el meu interior com una closca d'un ou amb esquerdes, buida, però a la vegada plena de ganes d'omplir-la d'alguna cosa més que carències.

Et confesso que vaig tenir molta por, del que poguessin pensar o que no ho veiessin amb els mateixos ulls que jo, semblava que la meua ànima es desmuntava mentre tancava amb clau uns sentiments que no podia evitar.

Sempre em va importar l'opinió que tenien sobre mi, i aquesta necessitat d'acceptació era la que em prohibia decidir.

Sovint tan sols necessitem quedar-nos quietes per trobar respostes, per entendre que es pot respirar de moltes altres formes, i jo vaig decidir respirar com ho feia ella, sense escrúpols.

Estimada lluna, m'he fet addicta a una noia on en els seus ulls es troben dos grans fars que posen llum a tot l'horitzó. Igual que tu, il·lumina tot el que era fosc, i fa feliç el món i a mi.